

PROSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE DIN JUDEȚUL NEAMȚ

SERIE NOUĂ, ANUL V, NR. 46

Februarie 2003

UN MĂRȚIȘOR PENTRU PUIȘOR...

C Zia de 1 martie vine făcând tumb pe rîi n buzunarele noastre. Oferta de mărțișoare este anul acesta în funcție de banii fiecăruia. Mărțișoarele se vind fie la

larabă, în piață printre zarzavaturi, chiloți, ciorapi, suțene, pipuci fie în lăta magazinului „Petrodava” din țirul Pietrei. În magazinele de bijuterii se vind fel de fel de mărțișoare: de lux, din aur, cu rubine sau safire.

Să revenim la zece de mîsurile încărcate cu fel de fel de mărțișoare și felicitări. Alinate ca la paradă. Clienți? Pustanii de gimnaziu, liceeni, bătrîni, trecători de toate călăbrele. Marfa? Felicitări cu lot lelu de mesaje inclusiv „Te iubesc”, inimioare, maimuț de plus, ilori... „Un mărțișor, pentru puișor. Îi iubesc prea mult ca să nu-i dăruiesc ceva”, zice o elevă de gimnaziu după

aparențe. Și continuă fără complexe: „Sunt îndrăgostită pînă peste cap. E colegul meu de bancă și prietenul meu”. Bravo fata, suntem în prag de primăvară, abia am ieșit din Valentine's Day.

Tradiția spune că mărțișorul aduce primăvara în suflete și pe pămînt. Este cel care, de sute de ani, reprezintă simbolul renașterii la viață, al renunțării la supărare, întineric și păcat. Cu o dorință imperioasă, simțim nevoia să ne primim sufletele și să le deschidem spre soare. Și nu oricum, ci primind și dăruind în același timp din prea plinul ființei noastre, cite un strop de bucurie sau de iubire împărțită. Un firab, ce vrea să vorbească despre sinceritate, puritate și neprihănire.

Un altul roșu, care ar vrea parcă să asigure trăinicia sentimentelor. În mînușcheate și împletite într-o fundă, ele crează această bijuterie pe care noi, românii, o numim simplu: MĂRȚIȘOR. Nu știm prin ce formulă magică, dar mărțișorul are puterea de a aduce bucurie în sufletele oamenilor și de a-i transforma

chiar și pentru o clipă, în ființe cu gînduri mai bune și mai curate.

Mărțișorul este o amuletă sacră, menită să asigure sănătate, paza de rău, să aducă bucurie pentru perioada care urmează. Legat de vechea dată a anului nou roman care era la 1 martie, mărțișorul reprezintă un însemn sacru în acest important rit de trecere. Numele însuși al lunii martie vine din latinescul martius, formă atestată în scris în limba română din secolul al XVI-lea. Luna martie era patronată de zeul Marte și de planeta Marte, ca și ziua de marți. De aceea, românii credeau că lumea s-a născut într-o zi de marți, credință pe care o regăsim și la români.

Prin urmare, cînd vorbim de mărțișor, să nu uităm că sensurile lui încălrate vin din vechime. Dacă avem în vedere simbolismul său, atunci să urmărim simbolul, precum firul Ariadnei, pentru că el, ne spune Mircea Eliade, deschide lumea și îl ajută pe om să aibă acces la universal. **Dumitru RUSU**

COMUNICAT

C olegiul Liderilor al Federației Sindicatelor Libere din Învățămînt, întrunit în ședința din data de 19.02.2003, își exprimă totalul dezacord față de măsurile în domeniul reformei, privind școlarizarea obligatorie a copiilor în vîrstă de 6 ani, adoptate de către Ministerul Educației și Cercetării în ultima perioadă. Ministerul acționează arbitrar, continuînd să facă experimente păguboase, cu consecințe negative asupra copiilor, elevilor și personalului didactic din învățămîntul preuniversitar.

Apreciem că instituirea învățămîntului obligatoriu de la vîrsta de 6 ani, fără derularea unor cursuri intensive de pregătire a viitorilor învățători proveniți din rîndul educatoarelor, va conduce la scăderea calității actului educațional. Totodată, întrucît nu s-a

efectuat o analiză profundă referitoare la posibilitatea efectivă a unităților de învățămînt de integrare obligatorie, în clasa I, a copiilor de 6 și 7 ani, avertizăm că există riscul de a nu putea școlariza acești copii. F.S.L.I. apreciază că măsura este inoportună și datorită faptului că încă nu s-au adaptat programele și manualele școlare la particularitățile de vîrstă ale copiilor de 6 ani.

F.S.L.I. s-a opus, în discuțiile cu conducerea M.E.C., desființării cluburilor sportive școlare independente; de aceea dezavuează și pe această cale măsură deoarece a fost adoptată fără o analiză temeinică a activității acestora și a consecințelor pe care le va produce în sistem distrugerea lor.

O altă măsură haotică adoptată de către M.E.C., de neacceptat pentru Federația noastră, a fost stabilirea calendarului mișcării personalului didactic. Aceasta va conduce la o bulversare a începutului de an școlar prin imposibilitatea asigurării, în timp util, a necesarului de perso-

nal didactic, blocîndu-se totodată întocmirea orarelor școlare și începerea cursurilor.

F.S.L.I. își exprimă nemulțumirea și față de tergiversarea aprobării de către minister a planului de școlarizare pentru anul 2003-2004, ceea ce a generat tensiuni în sistem și o aplicare neunitară a metodologiei în ceea ce privește stabilirea numărului de elevi la clasă.

Solicităm ministerului reanalizarea acestor măsuri defectuoase de „reformă” și îi cerem să își onoreze obligațiile asumate prin Protocolul încheiat cu federațiile reprezentative din învățămînt și să demareze negocierile pentru o nouă grilă de salarizare în învățămînt.

În caz contrar, ne rezervăm dreptul de a ne adresa instanțelor judecătorești, precum și organismelor internaționale care veghează la respectarea drepturilor fundamentale ale omului.

**Președinte,
Aurel CORNEA**

PSIHOLOGIA CA DESEU

Se știe, în general, că apariția psihologiei ca știință s-a produs relativ tîrziu, aproape în același moment cu una din suratele ei, Sociologia, adică în a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Este meritul unor personalități, dintre care Wilhelm Wundt, Weber, Fechner, Charcot, de a fi observat că viața interioară a oamenilor nu se manifestă haotic, la voia întâmplării, ci într-o manieră logică, după anumite principii și norme care pot fi puse în evidență în mod experimental. Așa au luat ființă renumitele laboratoare de psihologie experimentală de la Leipzig și Paris.

Descoperirile făcute aveau în vedere explicarea profunzimilor a ceea ce era acceptat drept cel mai complex univers, cel al naturii omenești, nedescrisat nici măcar în latura sa funcțional-biologică și necunoscut în privința celei psihologice.

Cu atît mai mare interesul și cu atît mai explicabilă surpriza produsă publicului de punerea în evidență a legităților care

guvernează acest univers uman. Intellectuali epocii, au intuit deîndată originalitatea și aplicabilitatea acestor descoperiri. Iată cum se face că și tineri români s-au simțit atrași de aceste preocupări, mergînd la studii la Paris sau în Germania (Leipzig), așa cum este cazul lui Constantin Rădulescu Motru (1868-1957), primul care a făcut-o.

Este cu deosebire interesant că „mirajul” psihologiei a cuprins clasa intelectuală din România în așa măsură, încît Universitățile din Iași și București se grăbesc să înființeze încă de la începutul secolului trecut catedre specializate, laboratoare, reviste etc., avînd ca obiectiv intensificarea cercetărilor privind independențele funcționale dintre mecanismele fiziologice

Prof. dr. D.D. URSACHE

(Continuare în pag. 7)

Tara lui Ciocn' Mic

P oate c-ar trebui constituită o ligă pentru Apărarea Drepturilor Profesorilor din România, în loc de Sindicatul Liber, că pînă se dumirește acesta ce și cum cu privire la „Pactul cu puterea”, din care noi înțelegem doar un trist „dat la pace”, mă tem că va rămîne școala românească fără dascăli cu coloană vertebrală, calificată, cu atitudine critică și discurs coerent, așa cum se cere în lumea civilizată.

La această propunere făcută mai ieri de moderatorul unui post de televiziune aflat în dialog cu

Ministrul MEC, doamna Ecaterina Andronescu a spus că n-ar fi nevoie de o astfel de organizație, de vreme ce profesorii au la dispoziție Regulamentul școlar, în care sunt prevăzute clar sancțiuni aplicabile acelor elevi care încalcă legile școlii. M-am simțit pe loc „în aceeași barcă” cu cei care ne conduc, în privința măsurilor ce trebuie luate în cazurile speciale: a școlarilor care bat cu pumnul în masă în lăta dirigenților, pe care îi jignesc și-i amenință, pînă cînd își dau demisia, care bat profesorul de desen în clasă (ex. de la Arad), care își bat colegii și pe părinții acestora, așa ca să fie taciturn complet.

Da multă vreme în țările Europene și nu numai, nimeni nu e

mai presus de lege, lege care se interpretează atît în litera, cît și în spiritul ei, astfel încît libertatea fiecăruia să nu încalce dreptul și libertățile celorlalți. În aceeași state, pe care noi ne străduim să le considerăm surori în 2007, antreprenorul, managerul, șeful, sau cum s-o mai numi el, este obligat de legile economice, dacă nu și de cele morale, să asigure slujbaşilor un climat de muncă plin de căldură și siguranță în care sarcinile de lucru să fie clare și precise, comunicate pe un ton calm, din care să transpară prețuire pentru cei care muncesc zi de zi, în vederea eficientizării instituției și fără de efortul cărora nici ei n-ar putea raporta atîtea „realizări mărețe”.

Dar, în „Tara lui Ciocn' Mic” pentru nișutul împardonabil din educația propriilor copii, ai unor „mămici repetente”, pentru aroganța cultivată cu grijă și manifestată fără jenă la umbra banului sau a funcției considerată cel puțin la fel de eternă ca veșnicia, pentru tensiunea creată în școală inutil, care poate transforma colegii de canelarie în ne-prieteni și pentru multe altele... tot dascălul e vinovat: că precis a făcut el „cava rău” și mai are și tupeul să nu fie fără greșală.

Evaluatorii evaluatoarelor se comportă ca și cum au uitat că au fost ei înșiși profesori, care petreceau ore în șir în fața cîrților pentru a-și pregăti lecțiile, care veneau simbetete la „școală” pentru

olimpiade, care rămîneau peste programul zilnic, în ore neremunerate, în vederea pregătirii elevilor pentru examenele de Capacitate și Bac, care corectau pe contul propriilor dioptrii zeci de rînduri de extemporale, eseuri, teste-grilă și teze, care participau împreună cu clasa la spectacolele organizate de unii și alții, la filme, la spectacole de teatru și la toate cele cîte se cer făcute ca dinginte.

Unul dintre maeștrii universitari, extrem de iubit la Iași, care acum ne privește dintr-o stea, se poate întreba la ce-o mai fi scris cu alita suflet și minte lucrarea „Autoritate și prestigiu”, dacă se dovedește c-o citit-o atît de puțin. Pe cei care-au citit-o îi invit să-și

amintească faptul că „autoritatea este o chestiune de calitate”, iar pe cei care n-au citit-o, îi rog să respecte măcar cîteva vorbe de duh românești: „Scara are fustee de urcat și coborît”, „Preabinele-i dușmanul binelui”, „Să fii om e lucru mare” sau „Numai omul educat e om”, cu speranța că odată înțelepțiți, vor putea transforma legea forței în forța legii!

Ce ne dorim noi profesorii nemțeni de Mărțișor? Multel... dar dacă nu se poate și nu se poate aproape nimic, atunci măcar un pic de respect. Se poate?

**Prof. Dumitru RĂDUȚU
Liceul de Artă Piatra Neamț**

PUȚIN RESPECT...

Biblioteca și școala

Pe la sfârșitul lunii noiembrie 2002, în prezența unor oameni politici și de cultură importanți, a avut loc lansarea popularei colecții: "Biblioteca pentru toți". Trecând prin librăriile orașului și intrând aici - colo dată s-a primit vreo carte din această colecție - răspunsul a fost: NU, cu atât mai puțin în bibliotecile școlare. Discutând cu cei care au mai pășit prin spațiul Schengen, am înțeles că bibliotecile școlare sunt privite cu un interes special - fiind considerate parteneri cu drepturi egale ale învățământului propriu-zis. Cred că bibliotecile noastre școlare ar trebui să ofere elevilor un foarte larg evantai de materiale adaptate vârstei, capacității de înțelegere, astfel încât să li se stimuleze interesul pentru lectură și să descopere plăcerea actului de cultură. Consider că este timpul ca managerii școlari, mai ales cei din mediul rural, să ajungă la concluzia că trebuie asigurat accesul tuturor elevilor la resursele de informare, că trebuie organizate activități care să favorizeze "conștiința culturală și socială", că lectura trebuie favorizată prin colaborarea cu părinții și că totuși, în activitatea bibliotecii școlare, trebuie să aibă în vedere îndeplinirea misiunii școlii. Dincolo de sălile cu calculatoare, biblioteca școlară trebuie să ofere posibilitatea de a experimenta creația și de a folosi informația pentru ca elevii să dobândească cunoștințe pentru a înțelege și să folosească imaginația și să se distreze în mod inteligent.

Imi desfășor activitatea la o școală unde în biblioteca școlară nu a mai intrat o carte nouă din timpuri îndepărtate! Cu câțiva timp în urmă, în cadrul școlii, am inițiat o acțiune cu titlul "O carte pentru biblioteca școlii" - și chiar dacă există părinți cu dare de mână, care consimt să le ofere copiilor lor celulare și alte lucruri de valoare - ceea ce au donat au fost cărți învechite, neatractive, prăfuite la propriu și la figurat, lipsind atlasele, dicționarele, etc. Probabil că, dacă li se explică părinților că este necesar să contribuie pentru achiziția unor lucruri utile și indispensabile învățământului și chiar pentru cărți pe care elevii să le poată citi și numai de plăcere - cred că cel puțin unii, mai conștienți și mai generosi, ar reacționa pozitiv.

Este adevărat că azi, noțiunea de cultură s-a schimbat și că acum cultura înseamnă nu doar literatura și arta, ci și știința, tehnica, tot ce reprezintă cunoaștere. Or, în afară de profesorii de limba și literatura română, cine merge în biblioteca școlară să vadă ce fonduri există (!!!) pentru disciplina pe care o "predă", cine recomandă, cumpărarea cărților ce pot constitui lectura obligatorie sau neobligatorie, cine aduce și arată în clasă copiilor o carte cumpărată recent și care l-ar putea atrage?

Are la noi biblioteca școlară statut de Cenușăreasă și inutil vorbim despre reformă dacă nu se au în vedere toate criteriile după care se desfășoară învățământul modern. De obicei se invocă lipsa de bani, care este reală, dar nu singura răspunzătoare.

Este timpul ca profesorii, directorii de școli și prin ei părinții, să înțeleagă rostul, valoarea potențială și utilitatea unor biblioteci școlare.

Și pentru că vorbim mereu de integrare aștept să apară în bibliotecile școlare cartea de un euro.

Valerian Percă

Eu, manager educațional

Să scrii despre tine... e dificil

Oamenilor nu le place să-și privească cu multă atenție sufletul. Fiecare, în clipele de singurătate căută, în clipele de prea puțin liniște, realizează că stă față în față cu "Eu" său. Dacă

sunt perfecționisti, ne spunem că mereu este loc pentru mai bine; dacă speranța lasă loc resemnării, începem să ne mulțumim cu ce avem, iar când deja vedem doar jumătatea goală a paharului, ne spunem că măcar am încercat.

Orice început este un urcuș. Care pentru cei lipsiți de antrenament este anevoios, dar care odată parcurs te pune în situația de a-ți lua singur măsurile de întreținere a performanței. Vei ști să ocolești căile abrupte și nesigure. A fi învățător înseamnă a fi asemenea unui actor care pășește pe scenă. Înseamnă a-ți lăsa toate bucuriile și toate necazurile la ușa clasei și a te înarma doar cu răbdare și multă dăruire, pentru a-ți juca cel mai nobil rol: acela de călăuzitor al sufletelor de copii.

Managerul este pregătit astfel să se adapteze oricărei situații cu care se confruntă și nu este tentat să lărgească nota pentru că situația să se potrivească parametrilor unui stil de instruire specializat, ceea ce evidențiază diferența dintre managerul modern și învățătorul de până acum. Ca manager, accept în mod pozitiv ceea ce îți aduce în față viața. Nu impun! Negociez. Fac totul cu măsură. Înainte de a fi manager nu uit că sunt om și așa cum spunea Terențiu: "om sunt și nimic din ceea ce e omenesc nu mi-e străin."

Un om care gândește corect își păstrează deschiderea spre idei și metode noi, pe care le poate adapta spre binele copiilor pe care îi educă și îi instruește. Managerul nu poate fi egoist, ranchiunos, impulsiv, egocentrist sau lărat de vicii mărunte. Un manager trebuie să vorbească pe înțelesul tuturor, spre inima și mintea fiecăruia în parte, dar și a tuturor în grup, pentru a crea o coeziune perfectă. Nu se poate afirma că un stil anume este foarte bun, deoarece important este ca stilul adoptat de manager să fie potrivit situației date. Cele trei elemente: gândul, cuvântul și acțiunea sunt coordonate și organizate reciproc de un bun manager.

Managementul educațional presupune relația nemijlocită cu elevii. În activitatea sa, învățătorul trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să realizeze relații de cooperare cu elevii, cu părinții și alți factori ai societății interesate. El nu educă numai la catedră sau în clasă, ci și prin fiecare contact relațional cu părinții. Învățătorul este adultul din clasă și el transmite copiilor imaginea lumii adulților. Folosirea în exces a influenței de către învățător determină la elevi o respingere față de sarcinile ce trebuie realizate.

Pentru un management al clasei eficient se stabilesc relații interpersonale și cu părinții. Învățătorul trebuie să asculte cu răbdare mesajele părinților, trebuie să-i "provoace", să pună întrebări, să se asigure că părinții au înțeles corect informația, să identifice informațiile pline de

subiectivism și să evite să transmită informații subiective. Cadrul didactic, ca manager școlar, trebuie să fie în permanentă preocupare de realizarea motivației elevilor în procesul instructiv-educativ, de realizarea automotivației.

Învățătorul trebuie să învețe elevii să folosească limbajul interior, să-și adapteze stilul și metodele de învățare în funcție de unele principii generale valabile, să-și facă cunoscute și să-și argumenteze părerea în public prin discuții deschise. Un climat bun creat, determină la elevi comportamente deschise, lipsite de teamă și inhibiție.

Nu există un învățător ideal. Există doar oameni care pun suflet în ceea ce fac.

Dacă poți să umpli minuta trecătoare,

Fără să pierzi vreo filă din al vieții tom,

Al tău va fi Pământul cu bunurile toate

Si ceea ce-i mai mult chiar să-ți: Vei fi un OM! (Rudyard Kipling - "Dacă")

Învățător Pavel Lică
Școala Nr. 8 Roman

Arte & Meserii Arte & Meserii Arte & Meserii Arte & Meserii

UN PICTOR LA ORA BILANȚULUI: Gheorghe VADANA

De cîțiva ani buni, Gheorghe Vadana ne-a obișnuit ca, de ziua lui, în februarie, să-i fim prin preajmă. Nu invitându-ne la somptuoase recepții în saloane de cinci stele, nici în spelunci cu iz de poezie, ci într-o galerie de artă, povestindu-ne, nu cu verb, ci cu vervă, în culoare, desen și compoziție, ce a mai făcut el peste an. Un bilanț sentimental, necesar tuturor, pictorului în primul rînd.

Totuși, artistul se spovedește și cu în cuvinte.

proclamîndu-și adevărate arte poetice, adevărate mărturisiri de credință:

"Semnificația formei în pictura mea este expresia emoției pe care modelul o declanșează și se retrage pentru a lăsa loc stării de trăire care se desfășoară pe fondul unei amintiri-urcușuri și coborîri în timp-încercări de a reda viața născută din viață. Caut să eliberez forma de tutela motivului real fără s-o opun acestuia, desenez obiectele și ființele lumii, le pictez de acord cu simțirea momentului recepției, imaginea naturii în pictura mea constituindu-se ca o problemă ce exclude simpla

plăcere rezultată din transfigurarea senzațiilor în imagini stereotipe".

Recenta expoziție retrospectivă de la Galerieile Lascăr Vorei din Piatra Neamț adună peste 40 de lucrări din aproape toate etapele sale de creație. Sînt reunite peisaje văzute caleidoscopice, dar nu cu o lumină descompusă, spectrală, ci tinzînd spre monocromii, verdelor otrăvit de galben fiind culoarea predilectă.

Paleta pictorului s-a deschis mult în ultimii ani, unui realism neguros substituindu-i-se acum un postimpresionism luminos. Gheorghe Vadana realizează

semianamorfoze, peisaje sale fiind acum traversate de virtejuri blînde, circulare, paralele cu axa pămîntului.

Portretele și auto-portretele sale sînt triste, printre cele mai dramatice văzute pe simezele nemțene, adevărate măști ale durerii, venind din Munch sau din Ensor. Vaturile statice devin dinamice, fie prin simetrii-asimetrii ale liniilor perfect motivate și decupate (asemeni lăncilor lui Uccello) sau ca într-un joc abia început de Marrocco, fie prin tensiunea revelată din citirea unui mesaj plastic.

Există în expoziție și câteva lucrări din perioada sa

mitică, albastră, atît doar că faunii și nimfele sînt ascunse în peșteri, nu în păduri, semn că și geologicul se poate însufleți, că există și o viață a cristalelor, a structurilor amorfe, că regnurile sînt complementare.

Metoda pictorului este una dintre cele mai simple: artistul iese în peisaj, în decor, dar nu reține decît ceea ce convine sensibilității sale deosebite. Deci nu decupajul, alegerea corectă a unghiurilor, artisticizarea unui colț de natură interesează, ci metamorfoza, devenirea. Naturii naturata i se substituie, subtil, insidios, aproape osmotic, o natură artifex, care

păstrează atît atributele umanului, cît și virtuțile unei creații divine, generoase, mîmă a tuturor lucrurilor. Obiectele lui Gheorghe Vadana sînt de aceea vii, iar natura din care omul fizic e absent, colcăie de prezente ale umanului: case, drumuri, turle de biserici.

De aici și simpatia firească, necondiționată a privitorului.

Prin Gheorghe Vadana pictura se reîntoarce la rosturile sale firești, la funcția ei de bază: aceea de a celebra și consacra prezența omului și a umanului într-o lume altfel ostilă.

Lucian STROCHI

Sportul de performanță la Liceul cu Program Sportiv - Roman

Interviu realizat cu domnul profesor Sandu Petru - director al liceului;

Reporter: Domnule director - fără un local propriu și o bază sportivă proprie - de la an la an Liceul cu program sportiv - Roman - sub îndrumarea domnului profesor Sandu Petru a obținut rezultate foarte bune. Cum a început totul domnule director?

S.P.: - Totul a început atunci când un grup de profesori inimoși care, împreună cu mine, au hotărât înființarea Liceului cu Program Sportiv Roman pe scheletul Clubului Sportiv Școlar, în 1991. Rezultatele sportive de la nivelul clubului sportiv școlar Roman trebuiau completate cu rezultate cel puțin la fel de bune și la învățatură. Am considerat că acest lucru poate fi posibil numai prin înființarea Liceului cu Program Sportiv. La început a fost greu dar datorită eforturilor susținute de mine și colegii mei, la ora actuală Liceul cu Program Sportiv Roman are clădire proprie, cu dotările necesare procesului de învățământ, clase de la a Va la a XII-a, cu un număr de peste 750 de elevi în următoarele secții: atletism, fotbal, handbal (lete, băieți), judo. În cadrul liceului nostru își desfășoară activitatea și sportivi în grupe, de tip club sportiv școlar la toate secțiile menționate, plus baseball și lupte. Liceul are în dotare ca spații de pregătire sportivă două săli de antrenament (handbal, judo), două terenuri de bitum (handbal), două terenuri de fotbal (zgură, gazon), pista de atletism, secloare de aruncări și sărituri.

R: Ce a însemnat de-a lungul anilor prezența unui Liceu cu Program Sportiv în peisajul școlar și al sportului românesc?

S.P.: - Noi credem că Liceul cu Program Sportiv Roman a luat ființă prea târziu, activitatea la nivelul Clubului Sportiv Școlar până în anul 1991 neputând împiedica migrarea sportivilor talentați din zona Romanului spre liceele sportive din Bacău și Iași. Prin înființarea liceului din Roman elevii se pot pregăti pe plan local atât la învățatură cât și pe linie sportivă, de-a lungul anilor ei obținând rezultate bune și foarte bune pe plan național și internațional. Totodată, aceștia, după terminarea junioratului, pot promova și înțări mult mai ușor echipele locale de seniori (fotbal, handbal etc).

R: Care sunt rezultatele concrete ale liceului?

S.P.: - Rezultatele obținute de-a lungul timpului de elevii liceului nostru sunt:

La **fotbal**, s-a câștigat de 8 ori seria în care a activat; a ocupat în 2000 și 2001 locul I la Campionatul Național la licee; a promovat în divizia A și B și la loturile naționale jucători ca Baciu E., Codreanu C., Dinu G., Ghidacea S., Marin D., Șoiman T.

Atletism: la Campionatele Naționale s-au obținut peste 94 de medalii de aur, 92 de argint, 105 de bronz; la Jocurile Balcanice 4 medalii de aur, 2 de bronz; la Campionatele Mondiale un loc 4 și un loc 15.

Baseball: la Campionatele Naționale 23 locuri I, 19 locuri II, 12 locuri III; Cupa României: 13 locuri I, 8 locuri II, 3 locuri III;

Handbal - băieți: participare la turneul final juniori I, obținerea unui loc IV, unui loc V; 6 sportivi selecționați la loturile naționale; - fete - 1997- Campioană Națională; Campionate Naționale ale liceelor cu program sportiv - medalie de argint;

Judo: 2 medalii de bronz la Campionatul European de Tineret; o medalie de bronz la Campionatul Balcanic; 2 medalii de bronz la Campionatele Internaționale ale

României; 12 medalii de aur, 18 medalii de argint, 4 medalii de bronz și 4 locuri V la Campionatele Naționale la diferite categorii de vârstă și greutate.

R - Care este situația actuală a liceului privind baza materială și sportivă precum și încadrarea cu personal didactic?

S.P.: - Îmbunătățirea bazelor materiale, atât didactice cât și sportive este un obiectiv important pe care conducerea școlii îl are în permanență în vedere. Pe lângă baza materială existentă până la ora actuală, menționată anterior, în anul 2003 ne-am propus să o extindem prin realizarea următoarelor obiective: Sala Polivalentă, Hotel Sportiv cu 60 de locuri, teren de baseball, amenajarea pistei de atletism de la stadionul Constantinescu Nehoi și reamenajarea unui sector de aruncări. Pregătirea instructiv-educativă a elevilor liceului nostru este asigurată de 52 de cadre didactice din care 20 cu gradele I și II, ceea ce asigură un nivel înalt de instruire și pregătire.

R: Cum se împacă sportul cu cartea, în rezultatele obținute de elevi la învățatură?

S.P.: - Dacă plecăm de la vechea maximă *mens sana in corpore sano*, per-

manent am urmărit și vom urmări în continuare împlinirea pregătirii sportive cu cea intelectuală. Motivăm acest lucru cu rezultatele obținute de elevii liceului nostru și la examenele, de capacitate, admitere în liceu, de bacalaureat și nu în ultimul rând la admiterea în facultate (în 2002, din 100 de absolvenți 64 sunt la ora actuală studenți la o gamă variată de facultăți).

R: Toată lumea vorbește de rezultate, performanțe, succese, fete, se dau premii și diplome. Totuși mediocritatea și eșecul școlar sunt prezente și vizibile. Ele cui aparțin?

S.P.: - Eșecurile școlare se datorează, după părerea noastră, mai multor factori: elevul care neglijează una din laturile pregătirii (intelectuală sau sportivă); familia care nu reușește să supravegheze din mai multe motive activitatea desfășurată de elev în școală și în afara ei (familii dezorganizate, membri ai familiilor cu program de activitate îndelungată în 24 de ore, membri ai familiilor plecate în străinătate). În cazul nostru, datorită acestor familii menționate mai sus, la care se adaugă și cele cu situația mate-

rială precară, școala poate avea eșecuri școlare, elevii nerezind să beneficieze la nivel maxim de calitățile lor fizice și intelectuale.

R: Domnule director, ai fost sportiv, profesor apreciat la catedră, dar aveți și o performanță în directorat. Ce urmează?

S.P.: - Ca fost sportiv, profesor și la ora actuală conducător al acestei unități sportive de peste 13 ani am reușit împreună cu colegii mei să facem cunoscută această unitate pe plan național și internațional, atât pe linie sportivă cât și în cadrul procesului de învățământ, elevii liceului nostru obținând rezultate bune și la olimpiadele școlare, fazele locale și județene. În viitor îmi propun menținerea liceului la același nivel calitativ, elevii noștri obținând rezultate sportive și școlare de înalt nivel. În viitorul apropiat, în anul 2003 îmi propun finalizarea Sălii Polivalente, Hotelului Sportiv cu 60 locuri, terenului de baseball, pistei de atletism, instalarea unei centrale proprii de încălzire.

**A consemnat
Valerian Percă**

COPIII - MESAGERI AI CULTURII ROMÂNEȘTI

Pentru un grup de elevi ai Școlii nr. 8 „Vasile Conta” din Tîrgu Neamț, membri ai corului și instrumentiști, vara acestui an a fost un bun prilej de cunoaștere a condițiilor în care trăiesc și învață colegii lor dintr-o școală de muzică din Franța, mai exact orașul Saint-Just Rambert, situat pe Loara.

La plecare, mare bucurie, pentru cei care au reușit să participe la acest turneu dar, (ce păcat!) tristețe nedismulată pentru cei care au rămas acasă, din motive financiare (bine ar fi dacă, potențialii sponsori s-ar implica și în cultură, la fel ca în alte domenii, contribuind astfel la creșterea nivelului de civilizație al generației tinere, deoarece aceste excursii nu sunt doar simple plimbări, ci adevărate lecții educa-

tive).

Chiar dacă baza materială și condițiile copiilor francezi sunt superioare, elevii noștri au reușit, printr-o muncă susținută, să ofere un program artistic de înaltă ținută, apreciat de spectatori și chiar de către profesorii de specialitate francezi.

În timpul săptămânii petrecute în Franța, copiii au acumulat foarte mult în plan educativ, aflându-se, deseori, în fața unor situații neprevăzute, intrând în contact cu familiile de francezi, care i-au găzduit.

Demnă de subliniat este receptivitatea lor și puterea de adaptare în cadrul unor condiții noi de viață și activitate.

Programul a cuprins activități diverse, începând cu cele de turism (vizite la castelele de pe Loara, la muzee din Saint-Étienne și Lyon), de agrement (înot în piscină, zbor cu avioneta), dar și sportive, printr-o coborâre cu calacoi pe Loara, lucru mai puțin obișnuit pentru

copiii moldoveni. Nu au lipsit repetițiile și spectacolele care au fost în fond scopul călătoriei noastre.

Micul grup de artiști și-a arătat disponibilitatea la program, abordând cu stoicism toate activitățile și uneori, disimulând curajul, deși, în sine, nu lipsea adesea teama (de zbor de exemplu).

La fel de atenți au fost și în familiile de gazdă, care au remarcat bunul simț, educația acestor copii mereu pregătiți să ajute, mereu atenți la anumite expresii în limba franceză, pe care și le însușeau destul de ușor, recunoscând fiind succesul învățării unei limbi străine, la ea acasă.

Interesant de remarcat este și faptul că, în lungul drum la întoarcere, ei au demonstrat și acumulările de ordin instructiv-educativ, care s-au produs de la sine, fără un efort special din partea noastră. Ei au tras chiar niste concluzii, angajându-se să transmită colegilor de acasă ceea ce au văzut și să aplice în

școala lor tot ce l-a surprins plăcut acolo, legat de corectitudine, disciplină, ordine etc.

Mesajul transmis de copiii tirgumeneni, care au încântat prin prezentarea folclorului românesc în cîntec sau prin interpretarea lucrărilor de muzică franceză și universală, s-a situat la cote superioare calitativ, dovedindu-se prin aceasta talentul și inteligența.

Toate acestea se constituie într-un senos motiv de a continua organizarea altor activități similare, pentru că puterea exemplului și acumularea unor deprinderi în plină activitate rămân cheia succesului în educație.

Dar, fără reactualizarea mecenatului din veacurile trecute, în sprijinul culturii, civilizației și mai ales al tinerilor în formare, totul rămâne în stadiul de teorie pură.

**Prof. Eugenia TIUGEA
Școala nr. 8 „Vasile Conta”**

Arte & Meserii Arte & Meserii Arte & Meserii Arte & Meserii

TEATRUL ABSURD

La educație și la fotbal se pricep toți sapienșii. Absolut toți. Inclusiv anal-fabeții politici. Ne referim la ai care au ocolit școala în lînerete dar „Jovilita” din Decembrie '89 i-a făcut mari patricieni. I-a pus în capul mesei cu bucate grase, ațese. Asta nu înseamnă că în sistemul de învățământ găsim jegul din fotbal. Dacă gîndiți așa, greșiți.

Cum iarna-i grea, omātu-i

mare, învățămîntul românesc se confruntă cu probleme complexe. Concret? „Laptele și corul” s-au împotmolit în troienele de pe ulițele satelor izolate. Elevii așteaptă cu săptămîinile „gustarea” la care au dreptul conform OUG 96/2002. Despre care se face atîta tîmbălău. În mediul rural, „kinderii” sunt înghețați și speriați, mai ales în școlile unde sobele sunt în vacanță de cînd a dat frigul. Destui puștani mărșăluiesc zeci de kilometri prin nămeți spre școala de centru în timp ce primarii merg la țîrg sau în excursii cu microbuzul elevilor. Ce mai discută proții prin cancelarii? Multe. Despre

manualele alternative depășite, despre formele de absolvire și promovare dintr-un ciclu de inventare în altul, despre...

Gurile rele dar bine informate, mai șușotesc pe la culturi și alte știri întristătoare. Alarmante, am completa noi. Argumente convingătoare? O profesoare de fizică vinde produse cosmetice în timpul orei sale. Atenție, la un liceu de elită dintr-un centru universitar. O nouă metodă pedagogică dictată de reforma din învățămînt? Probabil. „Mi-a pus nota zece după ce am cumpărat produse cosmetice de un milion de lei”, a declarat o elevă. Nu vă mirați. Și

în Piatra Neamț în pauze, în anumite școli, înfîlțiți tot felul de comersanți tuciori vînzînd diferite bulendre și umblători „de firmă”. Precizare: în cancelarie. Unde directorii sunt directori, astfel de spectacole degradante lipsesc cu desăvîrsire din peisaj. Și nu e rău.

Și inspectorii școlari sunt sâstisiți pînă peste cap de birocrăția stupidă din învățămînt. Exemple? La o inspecție de grad, după ce se asistă la 4 ore, urmează, în cancelarie, analiza lecțiilor, discuția despre candidat și completarea hîrtiilor. Apoi începe teatrul absurd, Oameni care păreau normali, profesorul

candidat, inspectorul delegat, directorul școlii, încep brusc să păsărească într-un jargon incomprehensibil despre proiecte didactice, învățarea pregătitoare prin situații-problemă, pretext-problemă motivat, esențializarea noțiunilor, antrenarea cu scop de sistematizare ce conduce la strategii de rezolvare, oportunități de antrenament, competențe predominante... Traduceți dacă puteți. Vorbe, vorbe, vorbe. Evident, vorbe goale. Dacă te uii în Registrul cu procese verbale ale inspecțiilor, vezi aceleași fraze seci care se repetă pînă la saturație. Pastîșatul e la înălțime în

limp ce abandonul școlar crește, crește, crește.

Senzația de birocrăție stupidă este legitimă, condamnații directorii, inspectorii completează rubricile, ridică din umeri, înjură intelectual și așteaptă vremuri mai bune.. După notele lor, scribăli fără haz fac rapoarte utilizînd aceeași terminologie savantă, snoabă, în numele unei eficiențe reformiste strîmbe și ciobite. Dacă ar mai trăi Spiru Haret, cei ce nascocesc astfel de timpenii ar fi trimiși la prăsit spre bucuria țărânului român lăsat de izbeliște de către stat.

Dumitru RUSU

REALIZAREA OBIECTIVELOR EDUCATIVE ÎN LECȚIE

Rezultatele muncii didactice depind în mare măsură de aparatul metodologic folosit în lecții. Obiectivele instructive trebuie puse într-o firească legătură și completate cu cele educative. Folosind o gamă variată de metode și procedee, tradiționale și moderne, se stimulează interesul elevilor pentru activitățile realizate, realizându-se implicarea motivată și activă a acestora în activitățile din clasă și cele extracurriculare. Experiența pozitivă a multor învățători și dorința de evitare a rutinei și exprimare a creativității proprii aduc frumoase beneficii în planul pregătirii temeinice pentru viață a elevilor.

Clasic și modern în lecțiile de limbă și literatura română

Ca învățător, ca om responsabil de frumusețea și dificultatea meseriei ce am ales-o cândva, am realizat că reușind să formez elevilor competența "de citire corectă și expresivă, precum și interesul pentru lectură suplimentară, școlarii vor avea asigurată șansa parcurgerii unui drum ascendent în școală și viață, adică astfel "am sădit semințele roditoare".

Iată câteva dintre metodele și procedeele cele mai antrenante pe care le-am folosit și personalizat și care au sporit caracterul practic al lecțiilor, determinând împlinirea obiectivelor care privesc atât instrucția, dar mai ales educația elevilor.

Jocurile didactice au constituit o punte de legătură între joc și tipul de activitate dominantă în care au fost antrenati elevii. Unele solicitau elevilor

rebusuri, jocuri cu întrebări "Cine știe câștigă", jocuri imaginative de reprezentare prin desen a unui personaj sau moment important din lectura citită, jocul de rol, prin care elevii au fost ajutați să vorbească limpede, frumos, natural.

1. Exercițiile le-am efectuat sub formă orală sau scrisă potrivit sarcinilor urmărite spre rezolvare. Elevii au fost solicitați la început mai puțin, prin exerciții simple, apoi mai mult, prin exerciții cu caracter creator (de completare, exemplificare, modificare).

2. Povestirea am folosit-o în scopul comunicării orale și scrise, prelucrând textul și ținând cont de genurile literare, și alternând-o cu alte activități, introducând mijloace de învățământ adecvate: ilustrații, filme, albume.

Inițierea în deprinderea de a povesti am practicat-o începând cu clasa I, prin repovestire sau reconstituirea povestirii audiate făcută amănunțit, apoi realizată pe scurt, sub formă de rezumat oral sau scris.

Creațiile alese au fost cele cu o formă simplă și atractivă, atractive ca și conținut, contribuind la dezvoltarea proceselor psihice, la întărirea și modelarea voinței, la formarea personalității.

3. Problematizarea - variantă a euristicii, una dintre cele mai active și mai valoroase metode ale didacticii moderne, am utilizat-o acolo unde s-au creat situații problemă care urmau a fi soluționate prin căutare, cercetare, stimulând gândirea, imaginația, capacitățile creatoare.

Exemple: a) Care este părerea voastră despre Nică, personajul principal din "Povești, Povestiri, Amintiri" de Ion Creangă? Argumentați-o; b) Cum apreciați atitudinea Lizucăi din "Dumbrava minunată" de Mihail Sadoveanu, știind că un copil ascultător nu trebuie să plece de acasă neascultându-și părinții sau fără învoirea lor?

Argumentați.
4. Descoperirea. În cadrul acestor

Exemple: a) Se potrivesc ilustrațiile cu ceea ce se spune în poeziile volumului "Întâmplări din grădina mea" de Ana Blandiana? De ce? ; b) De ce este simpatice Zdreanță din poezia lui Tudor Arghezi?

5. Studiul de caz l-am folosit pentru găsirea unor soluții eficiente în rezolvarea problemelor, antrenând elevii în sintetizarea unor situații reale, concrete și autentice.

Exemple: a) Cum ai fi procedat în locul lui Goe și Ionel din schițele "D-I Goe" și "Vizită" de

I. L. Caragiale? ; b) Care dintre mame considerați că dovedește o atitudine corectă și o dragoste puternică față de copil, cea din "Schițele" lui I. L. Caragiale sau cea din "Amintiri" de I. Creangă?

Metodele și procedeele menționate sunt numai câteva exemplificări din ceea ce s-ar putea numi argumente care să justifice perfecționarea stilului nostru de predare, adaptarea la cerințele de punere în practică a reformei școlare. Strategiile didactice folosite în lecțiile de limbă și literatura română trebuie combinate și corelate astfel încât să contribuie la dezvoltarea capacității elevilor de a-și îmbogăți cunoștințele, de a-și cultiva limbajul, de a-și însuși tot ce are mai folositor fiecare operă literară studiată în lecții, dar, și, în lectură, particulară a școlarii.

Înv. Maria Vasile,
Șc. Nr. 28, Piatra-Neamț

Valorificarea instructiv-educativă a elementelor de istorie locală în lecțiile de istorie națională

Elementele de istorie locală se constituie din locuri, urme și monumente ale culturii materiale și spiri-

tuale care evocă trecutul zonei în care se desfășoară activitatea instructiv-educativă, în cazul nostru, al Municipiului Roman.

Mi-a stat în atenție folosirea elementelor de istorie locală atât în lecții, cât și în activitatea extrașcolară, deoarece ele pun pe elev în contact cu izvorul cunoștințelor de istorie, îl conduc de la apropiat de îndepărtat și îl orientează în problemele economice, sociale, politice și culturale trecute și contemporane.

Istoria locului natal, oricât de neînsemnat ar fi el, a constituit și constituie o parte integrantă a istoriei patriei. În planul pe care mi l-am întocmit pentru valorificarea elementelor de istorie locală am urmărit realizarea următoarelor deziderate: culturile materiale descoperite din epoca pietrei și a metalelor, dovezile continuității geto-dacilor și a daco-romanilor, lupta românilor pentru unirea principatelor, lupta pentru independență din 1877, lupta pentru formarea statului național, unitar român, etc.

Ca metode și procedee de integrare a lor în lecție am folosit povestirea, conversația, citirea expresivă, citirea explicativă, demonstrația, referatele, excursiile și vizitele.

Iată ceea ce am realizat în luna mai a anului 2002 cu elevii clasei a IV-a în cadrul unei vizite organizate în Municipiul Roman.

Vizita a început de la Muzeul de Istorie. Încă de la intrare, elevii au venit în contact cu exponate ale culturii materiale și spirituale descoperite în cele 40 de puncte de pe raza Municipiului Roman și a descoperirilor arheologice din zona adiacentă a Romanului: cele 4 așezări neolitice de la Văleni, așezările neolitice de la Săbăoani, Butnărești, Ruginoasa-Dulcești, a așezărilor carpiice de la Poiana - Dulcești. Ce au putut vedea copiii? Unele de piatră cioplită și șlefuită (toporașe, răzuitoare, vârfuri de sălită, greutăți pentru nave, etc.).

Romanul și zona limitrofă au fost locuite din cele mai vechi timpuri și aici s-a dezvoltat o civilizație materială și spirituală care a progresat de-a lungul epocilor istorice, ajungându-se la situația de astăzi.

De la Muzeul de istorie ne-am continuat vizita pe strada Rahovei și Nicolae Titulescu. Vizavi de Casa de Cultură am admirat statuia Voievodului Roman I, din timpul căruia există prima atestare documentară a orașului, semnalată într-un ubric datat 30 Martie 1392.

Mai jos se ridică Biserica "Sfinții Voievozi", sediul Băncii Comerciale și Biblioteca Municipală, construcții arhitectonice de o deosebită valoare.

La intrarea în Bulevardul Roman Mușat, pe partea stângă, se află un vas tcomplex arhitectonic religios, laic și arheologic.

Complexul este dominat de clădirea Episcopiei Romanului, ctitorită de Petru Rareș și soția sa Elena, turnul doptotniței fiind cea mai înaltă construcție din oraș.

Vizavi se află clădirea Spitalului Municipal și Seminarul Teologic Ortodox "Sf. Gheorghe". Pe actualul loc unde se află "Parcul Zoologic" pe botul terasei de 15-20 m a râului Moldova s-a înălțat Cetatea Mușalină, care avea un rol de apărare a târgului. Cetatea a fost ridicată de Petru Mușat și a dăinuit până la moartea lui Alexandru cel Bun.

În cadrul unei excursii pe care am organizat-o în județ, în vacanța de primăvară, în drumul către Piatra Neamț am vizitat, în satul Dulcești "Monumentul Eroilor din primul război mondial", iar în curtea bisericii din sat mormântul fraților Hurmuzaki (Constantin, Alexandru și Luiza), vechi luptători pașoptiști și umaniști, aici aflându-se punctul de legătură dintre Moldova și Transilvania.

Toate aceste obiective de istorie locală i-au convins pe copii și li s-a sedimentat ideea că istoria locurilor noastre natale se integrează în istoria națională a românilor.

Rubrică coordonată de
Dan AGRIGOROE

Formarea personalității copilului preșcolar din mediul rural

Familia, acțiunea educativă din familie urmărește totdeauna formarea personalității copilului, pentru integrarea cu succes în societate.

Primii educatori sunt părinții, prin definiție familia fiind "celula societății". Alături de părinți vine grădinița care "modelează" "materna primă", copilul, în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia contribuind la formarea unei personalități complexe atât de necesară societății noastre.

În urma restructurărilor din învățământ s-au desființat multe instituții preșcolare mai ales din mediul rural, renunțându-se momentan la această verigă dintre familie și școală (atât de necesară).

Tot greu cade pe umerii colegilor din învățământul primar care trebuie, sunt nevoiți să lucreze enorm pentru a substitui

anii în care copilul a fost îndrumat numai de către părinți care după cum se știe nu reușesc totdeauna să-și educe copiii, cauze fiind multiple, cunoscându-se diferitele probleme sociale actuale.

Un nou fenomen apărut mai ales în mediul rural în așa numitele "zone defavorizate" este plecarea părinților în căutarea unui loc de muncă în străinătate.

Copiii sunt lăsați acasă în grija bunicii, a mătușilor, a fraților sau a prietenilor de familie.

Cu timpul ei evoluează din punct de vedere material, fiind cunoscut de toată lumea faptul că un părinte muncește din greu pentru a-i oferi copilului tot ce îi este necesar, mai ales ceea ce ei nu a avut la vârsta copilăriei.

Din observațiile personale făcute asupra copiilor ai căror părinți au plecat în străinătate și cei care cresc alături de părinți am constatat următoarele:

a) Cei din prima categorie sunt mai alinați și capricioși, veșnic nemulțumiți, lăudaroși dar și îngrijorători de lipsiți de afecțiunea pe care numai un părinte îi-o poate oferi.

De exemplu am o fetiță în grupa pe care o conduc ce mereu mă întreabă:

Doamna, nu-i așa că mă iubești? (este crescută de bunicii care o iubesc enorm).

Într-o zi, din motive medicale am lipsit de la grădiniță. Copiii au stat în acea zi cu o colegă. Când am venit a doua zi, mi-a spus:

Unde ai fost doamna? Am crezut că ai plecat în Italia ca și mămică mea și nu mai vii! Nu vă pot spune cât a stat de supărată toată ziua. Tot ceea fetiță mi-a spus mai târziu, probabil văzând că nu i-am spus nimic:

Hai veniți la mine să vă iubesc doamna! De aici am tras concluzia că fiind lipsită de afecți-

unea părintească, atât de necesară la această vârstă, încearcă să o ofere ea altei persoane.

În cazul acestor copii am preluat rolul de terapeu pe care îl are orice părinte atunci când copilul are o anumită problemă. Mi-am asumat un dublu rol, cel de părinte pe de o parte și cel de dascăl pe altă parte și am reușit să aduc acești copii la nivelul celorlalți realizând o grupă omogenă de copii cu care pot lucra minunat.

Munca nu a fost ușoară având în vedere aspectul prezentat anterior că acești copii au de la o parte, dar nu și ceea ce le trebuie la această vârstă: fragedă, apropierea, afecțiunea părintelui.

V-ați speriat vreodată de Moș Crăciun? Ei bine, un băiețel s-a speriat atât de tare la o serbare, încât a fost necesar să părăsească încăperea în care era Moș Crăciun. De ce?

Moșul avea ochelari

asemănători cu ai șoferului mașinii cu care au plecat părinții săi în străinătate.

Am avut șansa de a lucra nouă ani într-o casă de copii. Și iată că acest lucru mă ajută enorm în munca mea actuală. Mi-a fost ușor să-i abordez pe acești copii capricioși în aparență și să-i determin să colaboreze cu mine deși la grădinița noastră nu sunt atât de multe jucării cum au ei acasă. Am reușit aplicând modelele și procedeele specifice învățământului preșcolar să le ofer copiilor privilegiul să capete încredere în ei înșiși și mi l-am apropiat, făcându-i să aibă încredere în mine.

Pe de altă parte sunt copiii ai căror părinți nu au avut posibilitatea din diferite motive să plece în străinătate. Sunt mai timizi decât ceilalți copii și se uită uneori cu ochi triști la aceștia când aduc la grădiniță fel de fel de bunătăți.

Aici intervine rolul educatorului.

Am convins pe copii să colaboreze; cei care au adus bunătăți să ofere și celorlalți, să le împrumute jucăriile lor chiar și pentru câteva minute, astfel nu au mai fost situații neplăcute.

Cu intenția ca fiecare copil să beneficieze de educație și instrucție conform posibilităților și particularităților sale am luat pe rând legătura cu părinții în măsura posibilităților și le-am expus diferitele situații cu care m-am confruntat și mă confrunt mereu, atrăgându-le atenția și asupra părților bune ale personalității copiilor dar și asupra aspectelor ce trebuie înfrânate, stopate sau călăuzite spre altă direcție pentru a evita unele situații neplăcute ce pot apărea mai târziu.

Educatore
Lăcrămioara Crăciun
Grădinița Mastacăn,

UN ALT PRENUME

- SCOALA este un alt prenume al fiecăruia dintre noi! Suntem orientați în și pentru viață: viața mea, viața noastră prin:
- "Scoala de sub nuc" ce ne readuce parfumul de odinioară al Domnului Trandafir;
- Scoala scenă ce pregătește și întreține dimensiunea culturală a unei colectivități ce-și recunoaște, astfel, identitatea;
- Scoala On Line ca școală ce te învață și te însoțește pretutindeni (eventual să ai cu tine un laptop);
- Scoala abstractă ce apare ca expresie a nevoii de chintesență, la un moment dat, în viața unui om;
- Scoala de zbor...SCOALA ca stil și mod de VIAȚĂ!

Consider că suntem mulți cei care, având ce scrie, din vasta și unica noastră experiență de viață, despre acest subiect propus în noua pagină din Revista tuturor cadrelor didactice din județ, cu nume atât de puternic legat de felul unic în care știu să se manifeste acești oameni simpli, fiecare din ei putând fi recunoscut ca un APOSTOL-ul.

Am dat mîna cu domnul președinte !

S-a întâmplat pe 31 ianuarie 2003 cu ocazia festivității de premiere, la Palatul Cotroceni, a elevilor care au obținut premii la olimpiadele Internaționale în 2002. Au fost invitați și felicitati și profesorii care i-au pregătit. M-am numărat printre aceștia alături de fostul meu elev, Cătălin Ciobanu, un elev de excepție, medaliat cu argint la olimpiada Internațională de Fizică

din Indonezia, în prezent student. A fost un moment emoționant pentru elevi, profesori și părinți.

Domnul Președinte l-a felicitat pe elevii olimpici pentru prestația lor, pentru faptul că au dovedit lumii că învățământul românesc este performant, că avem elite cu care ne mândrim. Apoi le-a înmănat o plachetă și o insignă, a stat de vorbă cu ei, au făcut fotografii. Am fost felicitati profesorii care i-au îndrumat și părinții. Pentru mine momentul cu adevărat emoționant a fost acela în care a fost rostit numele liceului unde a fost

pregătit elevul. Atunci am fost cu adevărat mândră că sun profesor la Colegiul Național "Petru Rareș" din Piatra Neamț.

M-am reîntâlnit cu acești COPII MINUNATI - OLIMPICI ROMÂNIEI la disciplinele matematică, fizică, chimie, informatică, geografie, biologie, filosofie, limba germană. Îi știam destul de bine.

Fuseserăm împreună într-o excursie gratuită oferită ca premiu de A.N.T.T.S. în perioada 13-23 august 2002 în Italia. Au lipsit doar cei de la informatică, care aveau

olimpiada în acea perioadă în Coreea de sud, la Seul. Am vizitat printre altele, în Veneția "Plazzo Ducale", la Florența "Galeriile Uffizi" la Roma - "Muzeul Vaticanului". Pe lângă faptul că sunt foarte buni la disciplinele la care sunt olimpici, au făcut dovada unor copii instruiți, culti. Deși era o căldură greu de suportat, ghidul pentru tur de oraș de la Roma a stat o oră peste program, încântat de prestația acestui grup select și cultivat alcătuit din copiii noștri. Și am fost plăcut impresionată.

I-am întâlnit cu ocazia festivității de premiere a elevilor olimpici și a profesorilor lor, care a avut loc pe 8 noiembrie 2002, premiere făcută de Ministerul Educației și Cercetării, festivitate la care au fost prezenți domnul prim ministru Adrian Năstase și doamna ministru Ecaterina Andronescu. Elevii, profesorii care i-au pregătit și liceul unde sunt sau au fost elevi au primit premii în bani, iar elevii au primit o bursă suplimentară de 2 milioane lei pe lună. E o recunoaștere a muncii lor, a meritului că au determinat clasarea României pe locuri foarte bune (locul I în lume la olimpiada de geografie, pe 8 la matematică, pe 9 la fizică din aproximativ 70 țări).

Spuneam și cu altă ocazie că sunt o norocoasă că, printre elevii mei am întâlnit copii excepționali, care au îndrăgit fizica (în parte poate și datorită mie) și au ajuns olimpici și pentru asta le mulțumesc.

Prof. Niculina Rotaru,
Colegiul Național "Petru Rareș", Piatra Neamț

Strategii de lucru cu elevii cu cerințe speciale

Copilul, acest candidat la umanitate are de parcurs un drum lung până să devină om. Pentru o categorie de copii drumul este mai anevoios, aceștia sunt copii cu dizabilități, școlarizați în învățământul special.

Scopul educației speciale este instruirea, educarea, recuperarea și integrarea școlară, socială și profesională a copiilor cu cerințe educaționale speciale.

Învățământul special nu are ca obiecte generale instrucția și educația, ci recuperarea complexă a copilului cu CES.

În cadrul procesului didactic din învățământul special nu se merge în mod deosebit pe achiziții științifice, ci pe formarea și formarea dezvoltarea priceperilor și deprinderilor necesare.

Se pune accent pe recuperarea, compensarea unor procese psihice deficitare și pe dezvoltarea personalității în ansamblu ținând-se cont de calitățile ce le oferă fiecare elev.

Preponderent la lecții trebuie folosit materialul didactic intuitiv care să aibă cât mai multă tangență cu viața cotidiană, în vederea dezvoltării, cunoașterii și adaptării sociale.

Instrucția și educația sprijinită de o sumă de activități specifice și compensatoare îmbracă un profund caracter terapeutic.

Lucrul cu acești copii are un specific cu totul aparte, comportând o bună cunoaștere a fenomenului și un tip aparte de comunicare și relaționare bazate pe respect și profesionalism.

Avem convingerea că mai presus de orice copilul cu nevoi speciale de educație are dreptul la respect și că dascălul din învățământul special trebuie să fie în egală măsură și "DASCĂL și PĂRINTE".

Prof. Lilliana Apachiței,
Școala Profesională Specială din comuna Ștefan cel Mare

Pagină coordonată de
Niculina Niță

Semnal:

VASILE POSTOLICĂ: „BAZELE TRIGONOMETRIEI“

Cu toate că profesorul universitar dr. Vasile Postolică, de la Universitatea din Bacău, este un nume cunoscut cadrelor didactice din județul Neamț, ne face plăcere să revenim și să ne mindrim, ori de câte ori avem ocazia, cu numele și cu realizările Domniei sale în domeniul, nu chiar foarte accesibil pentru toată lumea, al matematicii.

De data aceasta, distinsul matematician ne-a oferit un nou prilej de a vorbi despre personalitatea Domniei sale invitându-și colegii, profesori de matematică, în săptămâna premergătoare zilei sale de naștere (15.02.1955), la Biblioteca Județeană „G.T. Kirileanu”, unde a avut loc lansarea celei de a 15-a

carti personale- BAZELE TRIGONOMETRIEI - (Editura Matrix Rom, București, 2002).

Manifestarea a fost moderată de profesorul Constantin Bostan, directorul instituției gazdă, care, în deschidere, a prezentat succint personalitatea autorului menționând titluri de cărți și de lucrări științifice (un număr de peste 95), precum și participările acestuia ca reprezentant al României la diferite reuniuni științifice. Tot Constantin Bostan a prezentat și o apreciere asupra lucrării profesorului Vasile Postolică, apreciere trimisă printr-un e-mail de către cunoscutul om de cultură, matematicianul Solomon Marcus, membru al Academiei Române. În același cadru, a

luat cuvîntul și cunoscutul profesor de matematică Constantin Michiu, director al Grupului Școlar Industrial de Transporturi Auto din Piatra Neamț, subliniind valoarea cărții lansate, atât pentru profesori cit și pentru elevii de liceu.

Cartea, așa cum precizează autorul pe una din primele pagini, a putut vedea lumina tiparului datorită rolului distins, pe care, l-au avut societățile: SC Astex SA Vaslui, manager general: ing. Pădure Pavel; SC Comcam SRL P. Neamț, manager general: ing. Dan Schiopu; SC Group G&F Piatra Neamț, manageri: Grecu Ion, Friș Elchenchut.

Constantin TOMȘA

Arte & Meserii Arte & Meserii Arte & Meserii Arte & Meserii

DIALOGURI MATEMATICE NEMȚENE

DIIALOGURI MATEMATICE NEMȚENE este o revistă de cultură matematică pentru elevi, profesori și iubitori ai matematicii dar este și

- o pagină în istoria matematicii nemțene;
- un joc frumos al minții creatore;
- o poartă către încredere, adevăr, valoare;
- un zbor luminos de regăsire a fiecăruia dintre noi în acest pământeniș de reforme.

Având ca obiectiv - goana după adevărul matematic și descoperirea lui- revista se dorește a fi cartea de căpătâi a oricărui iubitor al matematicii.

Cu un conținut vast și prin capitole bine structurate, revista își propune să abordeze teme ce vor răspunde necesităților de cultură matematică specifice diferitelor

vârste și diverselor preocupări ale iubitorilor de matematică.

Capitolele:

- Să înțelegem mai bine matematica;
- Matematica în clasele primare;
- Recreații matematice;
- Probleme propuse;
- Nota elevului

se adresează cu precădere elevilor dar și învățătorilor sau profesorilor ce pot utiliza conținutul ca material didactic.

Capitolele: Articole și note matematice, Chestiuni metodice se adresează cadrelor didactice prin conținutul amplu de informații și material metodico-științific necesar pregătirii concursurilor de titularizare, examenelor de definitivare în învățământ sau pentru obținerea gradelor didactice. Numerele viitoare ale revistei vor fi asemănător structurate, prinzând contur și capitolele Nota elevului, Pagina rezolvărilor de probleme.

Lansarea primului număr al revistei s-a realizat într-un cadru festiv, în prezența profesorilor din județ, a reprezentanților elevilor, a reprezentanților Inspectoratului Școlar Neamț, a reprezentanților Casei Corpului Didactic Neamț, a Bibliotecii Județene "G.T. Kirileanu" și a domnului profesor doctor Dan Brînzei. Prezentarea de excepție a revistei a constituit în mintea fiecăruia importanța colaborării factorilor implicați în educație în vederea dezvoltării învățământului matematic nemțean, în editarea și difuzarea unor reviste locale, și nu în ultimul rând a înființării Filialei Neamț a Societății de Științe Matematice din România. Profesorii de matematică nemțeni sunt așteptați să colaboreze la editarea numerelor viitoare ale revistei, la popularizarea și difuzarea acesteia și la înscrierea lor ca membri ai Filialei Neamț a S.S.M.R.

Prof. metodist Mariana Fidenescu,
C.C.D. Neamț și Colegiul Tehnic Piatra Neamț

MEDITAȚIILE, DOAR „O FABRICĂ DE BANI“?

Într-un ziar local „care nu iartă”, a fost publicat, în 9 decembrie 2002, un amplu și pertinent articol intitulat „Meditațiile-fabrică de bani”. Într-alea, se spunea acolo că „Profesorii, tot mai săraci, aplică, cu succes, în fiecare an, rețeta prin care își pot rotunji substanțial veniturile, făcând meditații. Cadrele didactice nemțene care fac pregătire contra cost, reprezintă o categorie foarte bine organizată, împărțită ierarhic, pe specializări, în funcție de reputația și de pregătirea profesională”.

Autorul articolului, Mihai Sava, stăpânește bine formele de manifestare a fenomenului. Între cauzele acestuia, identifică numai una: „Incurajate de dorința părinților de a-și vedea copiii la liceu și la facultate, sesiunile de consultații au devenit fabrică de bani pentru unii profesori”. Departamentul de a mă transforma în avocatul din oficiu al acestora, îmi voi îngădui să afirm că truda suplimentară a meditațiilor pe clasă este cu mult mai prost plătită decât pentru oricare altă

activitate umană. Nu e cazul să invocăm o listă prea lungă a surselor de rotunjire a veniturilor, pentru activități prestate în chiar timpul serviciului. Mediatorul adevărat își asumă o uriașă responsabilitate pentru destinul celui meditat, pentru că orice eșec se întoarce dureros împotriva sa.

Pe de altă parte, practica meditațiilor nu constituie o noutate în învățământul românesc. În perioada interbelică, profesorii de mare prestigiu își completau veniturile, pentru că, nici atunci, nu erau plătiți cum se cuvine. Și în anii '50- '60, când eram elev, cunoșteam profesori cu reputație, care acordau acest tip de consultații fie

școlarilor lenesi, ai căror părinți dispuneau de banii necesari, fie aceluia dintre gimnazisti și liceeni care aspirau spre instituții de învățământ de nivel superior, de elită.

În zilele noastre, fenomenul nu are cum să fie eradicat, nici măcar atenat. S-a extins și la clasele I-IV. Cauzele sunt numeroase, adică înrădăcinate în sistemul nostru de învățământ. Cele deja enunțate de Mihai Sava, i se pot adăuga altele.

În primul rând, învățământul românesc a rămas, în ciuda mult trimbitatei reforme, preponderent: informativ, cu o mare încălcătură de informații, insuficient selectate de programele școlare, inclusiv de acelea ale diverselor tipuri de examene în care sunt angajați elevii an de an. Este cu totul nefolositoare deschiderea învățământului spre viață eludarea unui principiu vital: rostul școlii este să facă din elevi „nu vase pe care să le umple, ci torțe pe care să le aprindă”. Altfel spus, nu „capete bine

umplute, ci capete bine făcute”.

Totodată, profesioniștii învățământului își subțiază substanțial rîndurile, fie prin pierderile naturale, fie pentru că învățământul a devenit neatractiv pentru noua generație de absolvenți ai învățământului, care nu-și mai asumă riscul de a-și da sufletul pentru nimica toată.

Nu e mai puțin adevărat că instruirea și educația școlară solicită pregătire de nivel superior, orizont cultural, cunoașterea disciplinei de specialitate, a psihologiei, pedagogiei și didacticii. A fi învățător sau profesor performant nu este la îndemina oricui. Îți trebuie iscusință, har, osteneală continuă și sistematică, moralitate înaltă.

Și triumfalismul păgubos, goana după promovabilitate și succese „supradimensionate, cu orice preț, dăunează și-i îndreaptă pe părinți spre școala paralelă. Știința de carte din ce în ce mai subțire, analfabeți cu diplome tot mai multe, comportamente primitive,

agresivitate, limbaj suburban, distracții, cit mai puțină educație a bunului simț și cit mai puțină educație axiologică, dau mereu „noi” sau „alte succese”.

De altfel, oficialii învățământului nu iau în seamă fenomenul, îmi amintesc că un fost ministru al educației naționale, domnul Andrei Marga, care ne dădea speranță, iluzorie, a unei reforme autentice, vorbea, la o oră de maximă audiență, duminică, pe un post național de televiziune, despre meditații ca despre o componentă naturală a sistemului de învățământ.

Dacă am văzut bine, dacă am citit bine, dacă am înțeles bine, prin alte școli europene prin care am mai umblat, din cînd în cînd, nici vorbă de învățământ paralel.

Deloc sceptic, nădăjduiesc că școala va fi, cîndva, școală, dar, vorba lui Mihai Eminescu, numai cînd „statul va fi stat și omul, om”.

Gh. ȚIGĂU

Admiterea 2003

OFERTA MINISTERULUI APĂRĂRII NAȚIONALE

Organismul militar românesc, aflat într-o continuă dinamică, accentuată de momentul Praga, își cristalizează modalitățile de recrutare și formare a militarilor profesioniști, capabili să confere în viitor structurilor militare autohtone posibilitatea îndeplinirii cu succes a misiunilor în cadrul N.A.T.O.

Despre accesul tinerilor, băieți și fete, în instituțiile militare de învățământ, care au menirea să formeze viitorii profesioniști în domeniu, am stat de vorbă cu dl. lt.col. Alexandrescu Dumitru - șeful Biroului Informare - Recrutare Neamț.

„D-le lt.col. Alexandrescu, care ar fi motivația unui tânăr (băiat sau fată) de a se prezenta la Biroul Informare - Recrutare?”

Lt.col. Alexandrescu D-tru: Mizăm în primul rând pe dorința tinerilor de afirmare. Odată prezentat la noi, din proprie inițiativă, putem spune că și-a luat viitorul în propriile mâini, având asigurate gratuitatea studiilor, un loc de muncă sigur, venituri decente, prestigiu social și posibilități multiple de afirmare. Din moment ce este sănătos fizic și psihic, absolventul de liceu poate opta pentru înscrierea la orice instituție militară de învățământ superior:

- Academia Fortelor Terestre;
- Academia Fortelor Aeriene;
- Academia Navală;
- Academia Tehnică Militară;
- Institutul Medico - Militar.

Devenind student militar, va obține la finalul studiilor diploma de licență și gradul de sublocotenent.

De asemenea, oferim o paletă largă de specializări pentru cei care doresc să devină maiștri militari ori subofițeri.

Să nu-i uităm pe absolvenții de gimnaziu, care în fiecare an asaltează colegiile militare liceale Alba Iulia, Breaza și

Câmpulung Moldovenesc.

Tinerii nemțeni confirmă în fiecare an că județul nostru are învățământ gimnazial și preuniversitar de calitate, reușind în număr mare la concursurile de admitere.

„Tineretele din județul Neamț au profitat de șansele oferite de M.Ap.N.?”

Lt.col. Alexandrescu D-tru: Trebuie să remarcăm că în ultimii doi ani, persoanele

ȚINTEȘTE SUS
Fii cel mai bun

de sex feminin din județ au candidat cu succes la toate instituțiile militare de învățământ, reușind în anul 2002 pe primul loc la piloți și la informaticieni. Deosebit de ambițioase sunt tineretele de 15 ani care dețin majoritatea locurilor în colegiile liceale militare.

„Ce alte tentații oferă astăzi cariera militară?”

Lt.col. Alexandrescu D-tru: Ofertele

prezentate demonstrează că tinerii au multiple posibilități de a face carieră militară. La absolvire au o perspectivă clară asupra a ceea ce vor fi și ce vor face pentru mult timp. Nu oricine poate să facă acest lucru, nu e ușor, dar când vei vedea că ai reușit, vei avea satisfacții depline.

Pe lângă siguranță și prestigiu, cadrul militar primește lunar drepturile bănești: solda, sporuri specifice, norma de hrană, se asigură tinuta militară gratuit, de la pantofi și până la bonetă.

În caz de nevoie, va putea beneficia de asistență medicală și de medicamente gratuite, inclusiv pentru membrii de familie. Anual are asigurat concediu de odihnă plătit, transport gratuit și facilități (bilete de odihnă cu preț redus) în bazele turistice ale armatei. Pentru completarea studiilor va putea beneficia de concediu de studii.

Armata este preocupată de modul în care va locui un absolvent și de aceea asigură o locuință de serviciu, iar în cazul în care acest lucru nu va fi posibil, un loc în căminul de garnizoană sau va plăti lunar un cîntar al chiriei locuinței.

A consemnat
N. SAVA

Arte & Meserii Arte & Meserii Arte & Meserii Arte & Meserii

APLAUZELE - UN PREMIU SUPERB

Interviu cu scriitorul Ștefan Caraman

ȘTEFAN CARAMAN
n. 3.01.1967, Tulcea

Debut în literatură, revista Flacăra, 1994.

TEATRU: Zapp..., 1996; XXI de scene din viața lui Ștefan, 2001; Morți și vii, 2002.

Trei texte selecționate la Festivalul Internațional al noii dramaturgii „Dramafest”, Tîrgu Mureș (Zapp..., Soșile- 1998; Epilog- 1999).

* Zapp..., teatrul „Andrei Mureșanu” din Sfîntu Gheorghe, 1998;

* Epilog, Teatrul Național radiofonic, 1999, „Dramafest”, Tîrgu Mureș, 1999; teatrul „Urmuz” din Tulcea, 2000;

* Fapt divers, „altFEST” Bistrița, 1999;

* Ocean Cafe, text colectiv, Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, 2000;

* Morți și vii, spectacol lectură, Centrul Cultural Francez Cluj, 2001, teatrul Odeon, București, 2002;

* Talk Show, compania Lemon Movement, Galați, 2002;

* SANTIAGO EL CAMPEON, TEATRUL TINERETULUI, Piatra Neamț, 2003.

* Stimate domnule Ștefan Caraman, în afară de faptul că scrieți teatru și proză, ce sinteți un dramaturg în vogă, cu ce vă ocupați?

- Lucrez la o bancă. Am terminat Academia de Studii Economice în 1992.

* Sinteți un tip proaspăt. De scris, de cînd scrieți?

- Să zicem că prima mea ieșire pe piață a fost cu proză în 1994, în revista „Flacăra”, la rubrica lui Alex Ștefănescu „Mașina de scris”. Iar în teatru am debutat în 1997.

* Vi se joacă acum un spectacol la Galați, un altul la Odeon și peste cîteva minute

va avea loc premiera de la TT. Dacă tot ați avut succes în proză, de ce ați ales teatru?

- Am început cu proza. Am făcut parte și mă consider deși nu prea sint adeptul generațiilor literare- ca aparținind generației '90. Primul meu text de teatru se numește Zapp. Era de fapt un fel de proză pe care am vrut-o mai avangardistă, mai specială. Și mi s-a spus că am replicat. Atunci am început să scriu teatru- chestii scurte, iar ceea ce mi-a dat încredere în mine a fost Festivalul Dramafest. Am trimis acolo două piese care au fost selecționate și apoi jucate la

Teatrul din Sfîntu Gheorghe. Și am continuat.

* C.V-ul dvs. arată că sinteți un premiant răsfățat. Cît de tare credeți în premiile literare?

- Pentru mine, un premiu contează atîta timp cît înseamnă și bani. Premiile care se transformă în diplome sau în articole de presă, nu mă interesează. În lumea civilizată, un premiu presupune și o recompensă materială substanțială... Dacă cineva îți dă bani pe un produs cultural- pentru o carte de pildă- înseamnă că acel produs are o valoare. După umila mea părere, un produs cultural

este și el un produs de piață...

* Știți cît a fost premiul Goncourt în 2002? Zece euro.

- Da, dar știți cu cît cresc vinzările după un asemenea premiu? Dacă ai un Goncourt nici nu mai contează ce scrii. Totul se vinde automat, pentru că premiul înseamnă credibilitate. În România, se poate bănuși că unele premii sint acordate pe bune, altele pe diverse interese. Pornind de la Premiul UNITER pentru cea mai bună piesă și pînă la Premiul

A consemnat
Mircea ZAHARIA
(Continuare în pag. 7)

CENTENAR CONSTANTIN TURCU

Revisa noastră devotată slujitoare a învățămîntului nemțean își face o datorie de onoare prin evocarea, la centenarul nașterii, a lui Constantin Turcu, unul dintre fondatorii prestigioasei reviste „Apostolul”, neobosit cercetător al spiritualității nemțene.

S-a născut la 13 februarie 1903, în satul Izvorul Alb, comuna Buhănița, loc alături acum sub apele Lacului Bicăz. Școlile prin care a trecut, din comuna natală (1910-1914), din Buhănița (1914-1915, clasa a V-a complementară), Gimnaziul Hangu (1919-1922) și Liceul „Petru Rareș” din P. Neamț (1922-1925) i-au sădit în suflet o neapieritoare dragoste față de școala nemțeană și o totală admirație pentru slujitorii ei. Aceștia s-au constituit în nestăvilit resort al voinței de a explora și a

scoate la lumină comoara culturală a județului Neamț, care „are cinstea să se numere printre cele mai vechi focare de activitate spirituală”. Întru împlinirea acestei datorii asumate, a venit la P. Neamț, în ianuarie 1930, ca secretar al Liceului pe care îl absolvise. Era pentru el un sacrificiu, întrucât își luase, la Universitatea București, licența în filosofie și licența în filologie, ambele cu calificativul „magna cum laude” și obținuse locul I la examenul de capacitate pentru ocuparea unei catedre. La P. Neamț nu era atunci nici o catedră vacantă iar din București sau Iași n-ar fi putut să studieze istoria învățămîntului nemțean, „lucrarea scumpă inimii mele”.

A lucrat la P. Neamț pînă în sept. 1942 cînd, ca să poată completa studiul culturii nemțene, s-a transferat, prin concurs, la Arhivele Statului din Iași. A cercetat arhivele pînă la pensionare (aprilie 1963) și, după aceea, pînă la plecarea în eternitate (29.XI.1980), elaborînd valoroase

lucrări despre creațiile înaintașilor săi nemțeni.

La P. Neamț a preluat sarcina editurii Anuarului Liceului „Petru Rareș”, cărui i-a dat o nouă finalitate precizată în subtitlul publicației „organ școlar în slujba cunoașterii regiunii”. Atrăgînd colaboratori de prestigiu (Radu Vulpe, Gavril Galinescu, I.D. Ștefănescu, Ion Simionescu, Victor Tăranu, Panaite Crișet s.a.), a reușit să-l facă cunoscut în toată Europa. Au scris despre această publicație pietreană personalități aalese ca: N. Iorga, C. Rădulescu-Motru, Simion Mehedinți, Iorgu Iordan s.a. C. Turcu a publicat aici articole despre mari pedagogi nemțeni (Manoil Halunga, Ion Negre, M. Stamatin, Vasile Bogrea, Calistrat Hogaș, Gh. Mihăilescu, Panaite Crișet s.d.).

C. Turcu a fost unul dintre fondatorii revistei „Apostolul” în 1934, așa cum se poate vedea pe coperta tuturor numerelor: C. Luchian, V. Scripcaru, C. Turcu, Euf.

Manoliu, Alex Gheorghiu, M. Avadanei, D. Hoge, T. Macovei, M. Stamate, I. Rafael, I. Stroia. Permanent a făcut parte din „Comitetul de Conducere”. Articolul lui „Documente și registre din Ținutul Neamțului în secolele XVI, XVII, XVIII, publicat în „Apostolul” nr. 9-11/1935, a fost elogios prezentat de N. Iorga în Revista istorică XXI, 10-12/1935. A publicat și în „volumul comemorativ” intitulat „Un sfert de veac de activitate a Școlii Normale de băieți „Gh. Asachi”- Piatra Neamț” apărut în 1938, de 192 p., ca și în Anuarul Școlii Normale de învățătoare Piatra Neamț. Volum comemorativ cu prilejul împlinirii a două decenii de la înființarea Școlii 1919-1939” de 300 pagini.

Prin C. Turcu putem cunoaște evoluția școlii nemțene și complexitatea gândirii pedagogice nemțene ca temelie tainică a rezistenței în vremea comunismului și a reformelor revigoratoare de azi.

Prof. Traian CICOARE

PSIHOLOGIA CA DEȘEU

(Urmare din pag. 1)

Si cele psihologice. Se scriu lucrări de specialitate, se elaborează teorii, se organizează societăți culturale, dezbateri, conferințe etc.

O adevărată frenetă a animă cercurile universitare care par să vadă în Psihologie un panaceu al tuturor suferințelor ascunse, o soluție pentru îmbunătățirea naturii umane și pentru făurirea unei lumi mai bune. Nume mari au subscris la felurile edificului acestei științe: F. Ștefănescu Goangă, N. Vaschide, V. Pavelcu, M. Ralea, T. Herseni sau Gh. Zapan, N. Mărgineanu, P. Popescu-Neveanu, A. Neculau, A. Brânzei, M. Zlate și mulți alții.

Volumul efortului de cercetare impresionează cu adevărat, ca și diversitatea preocupărilor teoretice și aplicative iar singura cauză care a determinat acest efort este cea a vieții, a realității practice. Extinderea domeniului de cercetare spre psihologiile de ramură (a muncii, a artei, a religiei) sau spre psihologiile diferențiale, este continuată în ultimii ani prin cercetări de parapsihologie ca parte componentă a psihologiei persoanei, dar și prin dezvoltarea unor tehnici de psihoterapie astfel încît știința psihologiei devine din ce în ce mai mult o veritabilă instituție culturală concentrînd și concretizînd eforturile epistemice ale științelor socio-umane.

Am întreprins acest excurs pentru a pune întrebarea: „Cine salvează psihologia românească în condițiile unui interes din ce în ce mai scăzut pentru studiul acestei discipline în învățămîntul preuniversitar?”

Acest fenomen negativ este generat de actuala reformă în domeniul științelor socio-umane, al cărui debut se originează în fosta guvernare țărănistă cînd la conducerea Ministerului de resort se afla un cunoscut umanist, profesor ei însuși de științe socio-umane la Universitatea din Cluj.

Valorificarea tradițiilor și obiceiurilor românești în lecții

Un loc important în lectura elevilor, realizată atât în clasă, dar și în afara acasă, îl ocupă și literatura populară. Pe lângă povești și povestiri populare, proverbe, zicători, ghicitori, i-am stimulat pe elevi să cunoască tradiții și obiceiuri populare.

Cunoașterea tezaurului folcloric, transmiterea lui este o datorie a cadrului didactic, pentru a păstra viața culturală neamului. Numai așa elevul descoperă bogăția folclorului românesc. Astfel am urmărit să-i sprijin pe elevi să aibă contact direct cu folclorul românesc, să caute, să culegă și să prezinte în clasă diferite tradiții și obiceiuri din zonă.

Mai întîi le-am cerut tradiții și obiceiuri legate de ciclurile anului. Au cules Colinde de Crăciun, Plugusorul de Anul Nou, Semănatul și Teatrul popular: Capra, Ursul, Banda lui Bujor, Banda lui Jianu, Călușii etc. Dornici să povestească fiecare din zona lui, nu reușit să trezească interesul și alor colegi

care n-au înțeles mesajul de la început. Alții au notat diverse tradiții legate de sărbători religioase. La Moșii de vară, povestesc ei, se dau cișce, fragi și colaci. La Moșii de iarnă, primesc colaci, cornuri și cozonaci. De Ovidenie se dau de pomană comuri cu mere și plăcintă cu varză. De Sfîntul Andrei, spun unii dintre elevi că oamenii ung cu usturoi ușile caselor și grajdurilor pentru a alunga strigoii și animalele sălbatice. Alții spun că strigoii sunt morți care umblă în noaptea de Sfîntul Andrei. Și gura sobei se dă cu usturoi ca să nu intre strigoii pe horn acolo unde sunt fete de măritat. La răscruce de drumuri se fac focuri mari ca să alunge spiritele rele. Seara, înainte de culcare, mîncăm și noi usturoi, facem cruce și ne rugăm să nu se apropie strigoii de noi”, povestește un alt elev.

Interesul copiilor a fost foarte mare pentru datini și obiceiuri legate de ciclul vieții: botezul, nunta, moartea. Căci spune Ion Creangă: „Nunta este socotită din vechime o taină ca și nașterea și moartea...”. Dacă nașterea corespunde zorilor vieții și moartea amurgului, nunta este ceasul de amiază, cel

limpede pentru om, dar și cel mai greu datorită acestei limpezimi”.

Cu multă plăcere, elevii povestesc care e obiceiul la botez, în zona buniilor lor. Moașa merge cu copilul nou-născut la biserică, preotul îl miluește și nașii îl îmbracă după cum le place. A doua zi nașii îl scaldă într-o căldă cu apă în care se pun bani, pix și pene pentru a fi bogat, deștept și ușor ca pasărea. După botez, este dus acasă un adevărat creștin. Finuțul sau linuța să crească sănătos și vornic”, sunt cuvintele unei fetițe notate pe caiet. Aceasta este și mesajul botezului, fapt care mi-a demonstrat că activitatea și-a atins scopul.

Referitor la nuntă, elevii au adus în prim plan ovații de logodnă, Chemarea la nuntă, Găsitul miresei, Iertăciunea, După cununie, Închinarea la masă etc.

Tot pentru dezvoltarea interesului, de păstrare a obiceiurilor și tradițiilor, le-am cerut să aducă la școală costume populare pe care apoi le-am prezentat. I-am făcut să înțeleagă că mulți alții ar dori să aibă astfel de costume - prilej de mîndrie și sărbătoare. La sfîrșitul anului școlar, toți a culmi-

nat cu o șezătoare. Copiii au adus obiecte populare și au decorat clasa. Au rămas profund impresionați cînd au văzut că sala lor de clasă s-a transformat într-o odaie țărănească: ștergere pe pereți, zestre buniici cu țoale și soarte moldovenești, lăcări pe lăi, perne mari și perne mici; pe mese, prosoape cusute, farfurii și oale de lut, furculițe și linguri de lemn; pe jos țoale de cordele. Nu a lipsit nici fierul de călcat încălzit cu cărbuni, nici țevile și suveica, pentru țesut, nici fusul și furca, nici sucala de depănat lăna.

Pe acest fond s-au spus proverbe, zicători ghicitori, glume, s-au îmbrăcat în costume populare, au cîntat și au dansat hore și sârbe învățate tot în decursul acestei activități. Am cîntat alături de ei cîntece culese din bătrîni, am cîntat în fața lor pentru că ei sunt singurii mei spectatori iar muzica autentică e viața mea. Experiența pe care o am în acest domeniu mă determină să repet aceste activități cu fiecare generație de elevi.

Inv. Elena Apetrei, Șc.Nr. 9 Roman

Arte & Meserii

APLAUZELE - UN PREMIU SUPERB

(Urmare din pag. 6)

Academiei Române sau Premiul Festivalului de poezie de la Sulina, dacă trei premii se dau pe bune și altele 20 nu, credibilitatea celor trei poate fi atestată. Repet. Pentru mine valoarea unui premiu este cea financiară, pentru că atunci cînd cineva dă bani este mult mai atent la ceea ce face.

* Cîte spectacole s-au jucat pînă acum pe textele dvs.?

- Nu știu. Vreo 8... Nu le-am numărat.

* Dar le-ați văzut pe toate, nu?

- Da.

* V-ați uitat și la spectatori...

- Normal.

* V-a tarat sau v-a încurajat în vreun fel reacția spectatorilor? În ce măsură reacțiile dvs. coincideau cu cele ale publicului?

- Eu scriind și proză și teatru, cunosc bine nu numai viața literară, dar și cea teatrală. Pentru mine, un premiu superb e constituit din aplauze. Sincer, declar, că îmi plac aplauzele și nu-mi găsesc nici o vină în asta. 50 de lansări de carte în cele mai luxoase locuri nu contează

pentru mine mai mult decît un spectacol reușit și aplauzele unui public mulțumit. E O.K. E ca un drog.

* Continuînd ideea, relația cu critica, scuzată, cu cronicarii dramatice - vă influențează, vă tarează, vă stimulează, vă...?

- În România, în general, criticul de teatru comentează... Critică, vorbește despre spectacol. Ca să ai o cronică de piesă de teatru trebuie să ai o producție de piese de teatru, ceea ce în România, alături la nivel valoric cit și numeric nu

există într-o proporție semnificativă. Cîte piese se scriu pe an și cîte sînt jucate. Eu cunosc doar cîțiva dramaturgi în care am încredere... Și apoi, lucrurile depind în mare parte de locul în care se joacă spectacolul. Și de cine îl vede. „Morți și vii” jucată la Odeon, în București a atras, cum era și firesc, și comentarii asupra textului. Comentarii favorabile. Dar, în general, cronică dramatică din reviste fixează în primul rînd spectacolul. Jucul actorilor, scenografia, ideea regizorală. Comentariul asupra textului d r a m a t i c

n-a devenit încă, din păcate, o practică.

* Aș putea să vă citez cîteva nume de cronicari, de la Ana Maria Nărlă la Valentin Silvestru, care făceau o treabă gospodărească plăcînd, cum mi se pare și normal, de la analiza textului.

- Eu sînt ceva mai tînăr. Mie îmi plac cronicile în stil american. Unde apare criticul, o autoritate de nedezmînjît, care spune: „Spectacolul ăsta are cinci stele”. Alti. Cînd a spus „cinci stele” el a asigurat toată stagiunea cu spectatori. Nu trebuie să divagheze sau să dea citate din text. Dacă spune o singură stea ești desființat. Dacă, de pildă, încerci să justifici un spectacol într-un colidant, cititorul

întoarce rapid foaia la cursul valutar sau la violuri.

* Dacă judecați așa, întrebarea mea a rămas fără obiect.

- Probabil că da. Nu cred că s-a pus vreodată problema ca un critic să-l învețe să scrie pe un autor dramatic. Dacă cineva crede asta, el se înșală amar. Desigur, se pot face observații de care să ții cont dar, în ultimă instanță, este vorba de creativitatea autorului. O chestie pe care o ai sau nu o ai.

* Și relația cu regizorul? Cîtă libertate are să intervină în textul dvs.?

- Eu am avut întotdeauna o relație bună cu regizorul. Îmi place foarte mult să scriu piese cînd știu cine este regizorul și ce actori le vor juca. Nu fac parte dintre autori care țin la ultima virgulă a textului. Consider că spectacolul de teatru este o muncă în echipă și mă străduiesc să pun echipa cît mai bine în valoare, totuși sub bagheta regizorului. Eu trebuie să deservesc spectacolul pentru că acesta este cel care contează, nu textul meu.

* Cu cine vă simțiți contemporan? Cu ce autori dramatice navigați în aceeași barcă?

- E posibil să existe mai multă lume, dar eu îi citez doar pe cei care îi cunosc și cărora le-am citit textele. În primul rînd ar fi Radu Macrinici, apoi Saviana Stănescu, Alina Cadariu și un tînăr student, în anul I la Științe Politice, Ștefan Peca, de loc din Tirgoviște.

* Nu vă întreb nimic despre „Santiago El Campeón”... Puteți să mă întrebați. E un soi de dramatizare cu cite notabile. E prima dată cînd fac așa ceva, pentru că în general toate textele mele sînt absolut originale... Prima variantă a textului a fost o dramatizare foarte aproape de „Bătrînul și Marea”, apoi, din acel text n-au mai rămas decît Santiago, pește și cîteva citate din roman.

* Impotiva multor teorii, eu nu cred în gratuitatea artei. Cred că nimeni nu pune mîna pe pix dacă nu vrea să spună ceva...

- Înțeleg. Pentru mine teatrul înseamnă spectacol, iar spectacolul nu există în afara publicului. De la o vreme am devenit adeptul teatrului, care are un story, o poveste, care spune ceva. Să spui ceva și să o faci bine. E un lucru care ține, evident, de talent dar și de însușirea unei tehnici specifice. Cam asta e.

REMEMORĂRI PEDAGOGICE NEMTENE

FEBRUARIE 2003

□ Revista „Apostolul” a semnalat în numerele anterioare, următoarele aniversări în februarie: 2/1924, Simion Iordache; 3/1931, Gh. Vadaș; 4/1934, Marcel Drăgoșescu; 9/1884, Panaite Popovici; 10/1879, Leon Mrejeriu; 2/1933, Gh. Dumitrea (70 de ani); 13/1937, C. Grasu; 14/1958, Vasile Spiridon (45 de ani); 15/1823, Melchisedec Stelănescu (180 de ani); 15/1834, V.A. Urechia; 15/1955, V. Postolici; 15/1968 Mădălina Cucu (35 de ani); 17/1879, Eugenia Mrejeriu; 19/1934, Maria Toma; 21/1864, Panaite Crivel; 21/1901, V. Gaboreanu; 21/1925, Sofia Burculeț; 24/1908, Iuliu Buhăescu (95 de ani); 24/1908, Harry Brauner (95 de ani); 24/1906, C. Burduja; 26/1903, C. Turcu (centenar).

□ 6/2003, Casa Corpului Didactic din P. Neamț a organizat un simpozion cu privire la valențele educative ale operei lui C. Brâncuși, sculptură, aforisme, comportament.

□ 11/2003, o clasă terminală a Școlii Normale „Gh. Asachi” a participat, îndrumată de d-na profesoară de limba română, la simpozionul organizat de Biblioteca „G.T. Kirleanu” întru cunoașterea lui B.P. Hasdeu la 165 de ani de la naștere (26.II.1838). S-a scos în evidență influența marelui cărturar asupra lui D.D. Roșca (11.II.1895- 25.VIII.1980) și a lui Mircea Eliade. Elevii au consultat în direct monumentală lucrare, (acum karissimă) Etimologicum Magnum Romanice.

□ 14/1916, n. la P. Neamț, profesorul de muzică Petru Zamfirescu care, ca ales la Școala Normală Gh. Asachi a dirijat corul acestei școli. A fost, mulți ani, director al Școlii nr. 6. În ultimii 20 de ani ai vieții a condus Corul veteranilor de război din P. Neamț. A decedat la 19.II.1997.

□ 15/1931, n. la P. Neamț cunoscutul profesor de biologie, fost inspector școlar, Ioan P. Lămăieș, scriitor; la 18.X.2002 a lansat cartea „Surisul lui Nostradamus”.

□ 17-18/1938 (acum 65 de ani), Școala Normală „Gh. Asachi” a fost vizitată de inspectorul general din Minister- Victor Păcală- care a apreciat că „aici se muncește cu râvnă”.

□ 21/1898, n. la P. Neamț profesorul universitar de morfologie animală la Iași, Th. G. Dornescu, m. București, 1979.

□ 27/1951, n. la Bicăz cercetătoarea științifică și profesoara universitară, Elvira Gille.

Prof. Traian CICOARE

Colegiul Național „Roman Vodă”

ÎNTRE VALOAREA TRADITIEI ȘI TRADITIA VALORII

„Un profesor este asemeni unei candelă ce se consumă dăruind lumină”

Unul dintre vechile mituri ale gânditorilor antici era acela de a descoperi adevărul într-un număr sau într-o literă.

„Foarte frumos și foarte vechi mitul literar Aleph reprezenta nu numai făptura omului dar și punctul din univers în care, dacă ești plasat, realizezi totul în mod global” (Nichita Stănescu).

Pentru noi cei ce lucrăm în mai mult decît centenara școală (130 de ani de existență) Aleph este zигuratul de inteligență și simțire, Colegiul Național „Roman Vodă”. Valoarea profesională a dascăllor, participarea mentală și sufletească a elevilor la demersul didactic ne îndreptătesc să facem această îndrăzneată afirmație.

Mii de absolvenți roman- vodiști au probat prin calitatea pregătirii în diferitele domenii de activitate, prestigiul venerabilului colegiu.

Roman- vodiștii sunt angajați cu mintea și sufletul în creșterea exponențială a reputației învățămîntului din urbea mușatină.

Numărul de premii obținute la olimpiadele naționale este în continuă creștere. Avem participanți la concursurile internaționale de fizică, matematică, chimie, limba franceză, limba rusă.

Procentul admișilor în instituțiile de învățămînt superior este foarte ridicat, 99% dintre absolvenții promoției 2002 fiind studenți în țară sau în străinătate.

Baza materială a liceului s-a îmbunătățit continuu. Avem la ora actuală trei laboratoare de informatică la standarde naționale și internaționale. Baza sportivă în continuă renovare și organizare permite găzduirea competițiilor sportive de anvergură.

Intenționăm introducerea obligatorie a uniformelor care să fie reprezentative

pentru colegiul nostru și reintroducerea culorilor școlii care să se regăsească pe tot echipamentul sportiv. În concursuri vom fi reprezentați și prin steagul școlii ce va însoți manifestările culturale și artistice realizate.

Titlul de Colegiu Național acordat liceului în anul 2001 este unul de glorie. El a fost atribuit unei școli de elită care este obligată prin această onoare la creșterea performanțelor didactice și educaționale. Ne obligă să fim mai buni, să fim în deplin acord cu reforma din învățămîntul românesc.

Prof. Viorel STAN
Director al Colegiului Național „Roman Vodă”

AMAR DE FEBRUARIE

E l a murit într-un vis, căutîndu-se printre vorbe ca pe un fum, așa cum se cîmînea unii Poet... Și în deceniul șase al vieții sale, a trecut Vămile cu bine, strîngînd la inimă o carte a sa, ca pe o scară, din poiana dorului, pînă în înaltul cerului, rămînîndu-ne neuitat numele: RADU ZAHARESCU.

Alară pe la noi era un amar de februarie. Dar toți care l-au admirat și l-au iubit pe Profesorul alif de cunoscut de la Liceul de Informatică din Piatra Neamț au urcat Dealul Dămăneștilor, la bisanca unde el poposise pentru ultima oară, ca o scînteie de lumină. Căci el știuse că doar liniile sunt înmălesnate fidele și a rămas pururi tînar, învîlîndu-se moartă arzînd.

Moartea sa ne-a părut multora ca o nouă misiune. Căci am înțeles că deosebirea dintre somn și moarte este de o

elementară, așa cum scrisese el într-o poezie. Și am înțeles de asemenea cum se înlocuiește viața în lut, cum se face dorul vis pentru soție și pentru copii tăi, cum se asternă pacea peste gînd, cum se împănăse destinul unui profesor în suferințele calde ale tuturor elevilor lui- multe generații, ce se vor muta în stele mai fizice, fremătînd pe neștiute cărări, peste zări...

Ei se născuse pe meleag de legendă- la Neagra Săzuț- în familia învățătorului Dimitrie Zaharescu, ce murise în căl de-al doilea război, enigmatic, frumos, dintr-o dată. De aceea, prima misiune a fiului iubit a fost să-l fie reezari și alinare mamei sale. Și să-și înalțe casa. A fost un elev foarte bun, un student remarcabil în știința limbii și literaturii române, a avut Harul lui Eminescu și această misiune sacră a tinereții sale l-a însoțit pînă la moarte, cînd pentru el au viscolit, salcîmii, cu floare din înalt...

Ca profesor, a răspîndit în cuvînt și faptă adevărul și frumusețea. A venit în învățămîntul neamțean în 1974, reușind

cu nota maximă la Concursul de tînuțare. A fost un cărturar și un poet pe vremea cînd Liceul său era industrial. Așa că misiunea sa profesională a fost de a dărua tînuțelor înțelepciune, cultură, limbă și poezie. Incit în afara lecturilor minunate, el a organizat cu elevii săi sedințe, corpurile dramatice, cenaclul de creație, culegeri de aforisme, excursii literare și sesiuni de comunicări- fiind un model de ențuziasm și credință umanistă.

A avut mulți prieteni printre colegi și printre elevi, pentru că era generos și oferea iubire. A fost hotărît, să trăiască frumos- lăsîndu-ne „LUME-N OGLINDĂ” și a presimțit că „se moare ușor”, la ceasul hărăzit. Chiar dacă suferințele noastre se zbat necurate. Așa că sufletul zburdat al prietenului nostru s-a liniștit. Și trupul s-a dat pămîntului din meleaguri părintești, unde sufletul îi va fi veghic.

Prof. Rodica COCAN

ȘI PETRU RAREȘ A MÎNCAT SEMINTE!

A stea nu-s urale!, „Asta nu-i entuziasm, desleptii de la Școala nr. 9!”. „Nu ați mîncat astăzi?”. „Păi, ce facem aici?”. „Facem gargară și halim seminte de bostan?”. „Cam așa urla un bărbat volubil și artăgos foc, la un microfon de maximă capacitate, cocoșat pe cel mai înalt hotel din Piatra Neamț. La etajul 13, acolo unde urcă bețivăneii cînd nu mai au aer. Cînd anume?

Evident, în epoca de aur. La cine urla toți? La liniștea studios din tîrg, așezat pe căprării pentru demonstrație, pe str. M. Eminescu. Lehăia la soimii patriei, pionierii țării și utecistii frunții. Ai care cîntau după fiecare sedință UTC melodiosul slagăr: „Azi utecist, mîine refegist!”. Mai clar, era o repetiție de mărșăluială pentru ziua de 23 August. La care obligatoriu participau toți dascălii, cu excepția soțiilor de stabi de la partidul unic. Ce scandal demonstranții la astfel de mascarade? Știți. „Ceaușescu și

poporul”. „Ceaușescu PCR!”. „Ceaușescu...” Cum loazele țigului nu păreau electrizate nici de pasul de gîscă pe care trebuiau să-l execute la signalul profesorilor de sport și nici de lozinci, erau permanent admonestate de urlătorul de serviciu. „Ce faci Petru Rareș, mîncîci seminte?”. „Și tovarășele de la grădinițe, mai cu inimă, mai cu inimă!” Reverind la comenzi din ce în ce mai scurte și personalizate, urla insuportabil de tare: „Mai vreau o dată poziția pe spate și cu picioarele desfăcute!”. „Te frec pînă diseară, Școala 4, dacă nu-ți intră în ritm!”. „Nu-mi plac feliscalele cu floarea soarelui, au rochiile prea lungi!”. „Vreau mai aproape, traierii de la Auto!”...

De ce v-am relatat comicările de mai sus? Pentru a vă demonstra, dacă mai era nevoie, că pe vremea Preaîmpuscatului de la Tirgoviște, școala se afla sub papucul partidului de guvernămînt de atunci. Cine era urlătorul de pe terasa Ceahlăului? Are vreo importanță? Cîți dintre noi n-am strigat în picioare „Ceaușescu PCR!”? Și ar mai fi ceva: fîți

convinși că agitatorul de atunci, astăzi este un mare domn, cu muncă de răspundere. Un mare adulador al capitalismului și un mare dușman al socialismului (!!).

După Decembrie '89, piș- piș, școala a ieșit de sub papucul politicului. Elevii din mediul rural nu mai merg la scooromit barabule pe tarilele CAP-ului din septembrie pînă în noiembrie. S-au emancipat. Se pupă în stradă ca în Occident, fără nici o rușine. Frecventează cu asiduitate toate crîșmele de pe lîngă școli. Din cînd în cînd, mai pun mina pe sapă în fermele primarului, directorului sau ale domnului diriginte. Mai fac și politică, deși este interzis.

Cu prilejul unor evenimente politice cardinale (v. intrarea în NATO), au fost licee care au scos elevii de la ore, pentru a participa la marele eveniment. Nu în Piatra Neamț. Atenție, cu girul partidului de guvernămînt. Ce spune Legea Învățămîntului, Statutul Cadrelor Didactice și Constituția României cu privire la neamestecul politicului în școli? Întrebați-i

pe tovarășii care încălcă intenționat aceste documente. Că toți „generalii”, mă refer la inspectorii școlari, fac sluj în fața partidului condus de nea Nicu, nu discutăm. În unele școli s-a mers pînă acolo încît și sala de clasă mai bună, mai călduroasă, a fost dată unor soții de consilieri locali, la intervenția nu știu cui. Mai are rost să exemplificăm? Că Lenin n-a fost un prost, știe toată lumea. La vremea lui a făcut o afirmație care are valabilitate și astăzi. Analizați-o: „Cel mai puternic dușman al unui regim politic este minciuna politică”. Avea dreptate autorul celebrelor cuvinte: „Învățați, învățați, învățați!”

Dumitru RUSU

APOSTOLUL

REVISTĂ EDITATĂ DE
SINDICATUL
ÎNĂVĂTĂMÎNT
NEAMȚ

ISSN - 1582-3121

Redacția și administrația: str.
Petru Rareș nr. 24, tel/fax:
22.53.32, Piatra Neamț

Pretul: 5.000 lei

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămînt Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).

ÎNȚALȚĂTORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1994).

CONSILIUL DE ADMINISTRANȚE: Florin FLORESCU - director general, Ioșif COVASAN - director economic,

Constantin TOMSA - director executiv, Gheorghe AMAȚOI, Ștefan CORNEANU.

CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - redactor șef, Ștefan CORNEANU - redactor șef adjunct, Dumitru RADECU,

Dan AGRIGOROE, Nicolina NITA, Valerian FERCA (Subredacția Roman, tel. 725.443), Carmen DASCĂLU (secretar).